

се брани отъ звѣровѣтъ . . . Ще стане такъвъ конь, че втори като него нѣма да има . . .

Зарадвала се Вранка.

— Е, вземете го, вземете . . . Само, моля ви се, бждете по милостиви съ него . . . галено ми е! . . .

— Ехъ, лелйо Вранке! . . . И ние сме били малки, и насъ на умъ и разумъ сж учили, а виждашъ, какви сме пораснали! . . .

И взели тѣ веднага кончето, завлѣкли го въ гората, повалили го на земята и започнали да го дератъ. Зацвилѣло кончето, запищѣло:

— Охъ, майчице . . . Умирамъ! . . .

Чула Вранка, взела да се моли на другаркитѣ си да ѝ помогнатъ, но никой не тръгналъ съ нея и тѣй си пропаднало кончето . . .

III

Трети пжтъ тръгнали Баба-Меца и Кумчо-Вълчо къмъ селото. Вървятъ като сжшински палячовци. Кумчо-Вълчо на балалайка*) свири, а Баба-Меца потропва следъ него...

Току-шо влѣзли въ селото, изкочила насреща имъ кучката Гривка.

— Ай, ай, ай! . . . Ай, ай, ай! — лае, залива се. — Имамъ синъ немирникъ . . . Вземете го, научите го. Чувамъ, майстори сте били на това . . .

Понамитнали си Баба-Меца и Кумчо-Вълчо:

— Кумчо, — казва Баба-Меца, — какво ще кажешъ, а?

— А, знае ли да хапе твоятъ синъ?—пита Кумчо-Вълчо.

— Ехъ, разбира се, като всяко куче, знае! . . .

Почесалъ се въ тила Вълчо.

— Е, на какво да го научимъшомъ той и самъ знае да хапе? Но хайде, дай го тука, все на нѣщо ще го научимъ . . .

Повикала Гривка сина си Шарка, дала го и казала:

— Само, моля ви се, бждете по милостиви съ него!...

Кумчо-Вълчо посегналъ да хване Шарка, а той хопъ впилъ се като пиявица за ухото на Вълча и го не пуска... Едвамъ съ мжка го откопчили.

*) Балалайка инструментъ приличень на тамбура.